

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie C · número 131

Comissió del Síndic de Greuges

Sessió 6, dilluns 3 de desembre de 2018

Presidència de l'H. Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas

TAULA DE CONTINGUT

Informe del Síndic de Greuges titulat «L'augment dels conflictes en matèria ambiental i urbanística a Catalunya»

360-00005/12

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 6 de la CSG

La sessió de la Comissió del Síndic de Greuges (CSG) s'obre a les tres de la tarda i cinc minuts. Presideix Ramon Espadaler i Parcerisas, acompanyat de la vicepresidenta, Maria Francisca Valle Fuentes, i de la secretària, Eva Baró Ramos. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents els diputats Carmen de Rivera i Pla, Munia Fernández-Jordán Celorio, María Luz Guilarte Sánchez i Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois, pel G. P. de Ciutadans; Anna Geli i España, Antoni Morral i Berenguer i Eduard Pujol i Bonell, pel G. P. de Junts per Catalunya; Najat Driouech Ben Moussa, Gemma Espigares Tribó i Irene Fornós Curto, pel G.P. Republicà; Marta Moreta Rovira, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar, i Elisenda Alamany Gutiérrez, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de greuges, Rafael Ribó i Massó, acompanyat de l'adjunt general, Jaume Saura i Estapà; i del director de Relacions amb Entitats i Empreses, Francesc Vendrell i Bayona.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges titulat «L'augment dels conflictes en matèria ambiental i urbanística a Catalunya» (tram. 360-00005/12). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe. (Informe: BOPC 100, 46).

El president

Bé, molt bona tarda. Benvinguts, senyor síndic i persones que l'acompanyen i tots els diputats i diputades de la comissió. Substanciarem l'ordre del dia, però abans hi ha una qüestió que, per efectes d'acte, hauríem de fer constar, que és la substitució en la secretaria de la Mesa de la comissió: la diputada Eva Baró, del Grup Republicà, substituirà la que és titular, que no pot comparèixer en aquesta comissió, que és la Noemí Llauradó.

No sé si hi ha altres grups que vulguin anunciar alguna substitució? (*Pausa.*) Entenc que el grup dels comuns.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Sí, la substitució de Joan Josep Nuet per mi mateixa, Elisenda Alamany.

El president

I la resta de grups no anuncien cap substitució.

Informe del Síndic de Greuges titulat «L'augment dels conflictes en matèria ambiental i urbanística a Catalunya»

360-00005/12

Per tant, si els sembla passariem a desenvolupar l'ordre del dia, amb el primer i únic punt d'aquest ordre del dia, que és l'informe del Síndic de Greuges, de l'informe titulat: «L'augment dels conflictes en matèria ambiental i urbanística a Catalunya». A tal efecte, té la paraula el senyor síndic per espai no superior a trenta minuts.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, president. I, a efectes d'acta voldria que constés que m'acompanya l'adjunt general, en Jaume Saura; el director de l'àrea, el senyor Francesc Vendrell; la directora de gabinet, la senyora Judith Macaya, i dues assessores que han estat en primera línia en l'elaboració d'aquest informe, la senyora Pilar Busquiel i la senyora Elisenda Padrós.

Nosaltres vàrem dipositar aquest informe el maig d'enguany al Parlament, com vostès saben, amb el títol: «L'augment dels conflictes en matèria ambiental i urbanística a Catalunya». Curt i ras, hi tornem a ser. Allò que durant un període es va

dir de la bombolla i moltes altres qüestions semblava que havia queda erradicat, quan hi torna a haver una certa reactivació econòmica per als que més la poden gaudir, hi torna a haver una sèrie d'amenaques sobre el territori que només es poden justificar, també, de forma directa per l'afany d'inversió especulativa; però en l'informe volem assenyalar una sèrie de defectes de les administracions públiques que caldria corregir.

No han canviat ni la mentalitat ni el paradigma sobre el territori, pel que sembla, davant d'alguns d'aquests projectes. Sembla que continua a l'alça. Fa molts anys plantejàvem en aquest mateix Parlament el que se n'ha dit el Guadiana del tema urbanístic. O sigui, quelcom que surt, que pot trobar entrebancs i dificultats, sovint de moviments socials que s'hi oposen, desapareix i, al cap d'uns anys, amb altres conjuntures, torna a reaparèixer.

Nosaltres considerem que no hi ha hagut la resposta adequada per part de les administracions públiques. He començat dient que hi ha especulació. I això no pertany a administracions públiques. Però és possible també per la manca de la resposta adequada davant d'aquesta conflictivitat ambiental i territorial. Per què no posem damunt de la taula, d'una vegada i per sempre, l'alternativa zero?

Fins ara estàvem acostumats a que jo tinc un projecte, l'elaboro amb tots els meus tècnics, tinc els meus càlculs, etcètera, i el poso damunt de la taula i ja m'encarrego que aleshores vagi complint amb tots els requisits que se'm vagin posant pel davant. La pregunta és: és necessari aquest projecte? Algú ha demanat que es justificués, des del punt de vista de l'interès general, que cal aquell projecte? No podem invertir, com fan les societats més avançades, per complert, l'inici de qualsevol intervenció?

Nosaltres podem portar una llista dissortadament cada vegada més llarga, més enllà del mateix informe, sobre el que m'estic referint. Podem parlar de si és necessari o no construir dos milers d'unitats damunt de les dunes de Pals, les úniques que ens queden en reserva en el nostre territori. Serien necessàries 450 noves amarres a Tossa de Mar davant dels espadats naturals salvatges més protegits d'aquest tros de territori? No sé si coneixen la problemàtica del Golfet, a Palafrugell? Què passa amb la ronda del Bages? Per què ha sorgit –i ja no hi és en aquest informe, perquè és posterior– amb tanta força la plataforma SOS Costa Brava? I podria continuar, i els podria detallar què significa la plataforma SOS Costa Brava, que va afegint cada vegada més ítems, com per exemple –suposo que ho coneixen, permetin-me que sigui romàntic–, una cala com s'Alguer, que era d'antigues cases de pescadors. Per què ara han de construir blocs d'apartaments al pinar d'en Gori a sobre la cala?

L'Estatut de Catalunya parla de promoure el desenvolupament sostenible, i parla que els poders públics han de vetllar per la protecció del medi ambient, mitjançant l'adopció de polítiques públiques basades en el desenvolupament sostenible i la solidaritat col·lectiva i intergeneracional. Són dos mots que oblidem: solidaritat col·lectiva, no del promotor, col·lectiva –interès general–, i intergeneracional, perquè el que fem avui queda per demà, demà passat i el següent. I, d'això, n'hi ha exemples, a Catalunya, esplèndids, com és l'espai Tudela, al cap de Creus, on hi havia l'antic Club Méditerranée, que ha estat restaurat de forma modèlica, però és l'agulla que podríem buscar en el paller. Una agressió al territori té, de vell antuvi, un cost generacional per a diverses fases i per molts anys. Reparar o aconseguir reparar els danys ambientals una vegada s'han produït és molt difícil i a més té un cost molt elevat.

Molt sovint parlem de l'avaluació ambiental. No sempre fem servir l'acte real, administratiu real, no formal, d'avaluació ambiental adequada, amb una anàlisi en profunditat. Sovint l'hem convertit en un tràmit més. Torno a la idea del projecte. Llancem el projecte i ja vindrà aquesta avaluació. Com també hem parlat sovint, i ara més que mai, i avui segurament se'n deu estar parlant a Katowice, Polònia:

model energètic sostenible. Queda molt bé, però, quins són els compromisos reals que de la mà d'aquesta nova cultura del territori poguessin de debò consolidar aquests paràmetres. Al síndic no li agrada apuntar-se a la cultura del no. No s'ha d'estar dient sempre «salvem tal cosa», «salvem tal altra», sinó la del sí, un sí imens al territori de Catalunya per avui i per a generacions futures.

Nosaltres hem dividit aquest informe en quatre blocs, sobre aquells temes que pertanyen molt directament a l'Administració. Torno al principi, perquè ningú em comenci dient que el síndic carrega sobre l'Administració l'única responsabilitat. No. He dit que hi ha gent que amb el que pugui haver produït la certa recuperació econòmica hi torna. El que passa és que hi hauria d'haver actuacions més decidides per impedir-ho.

Primer, parlem de conflictes generats per instruments de planificació urbanística i territorial, en què no s'ha tingut prou en compte ni la racionalitat, ni l'encaix, ni la participació en tots aquests projectes. Paraula màgica: *participació*. No cal només dir, també, que de vegades s'arbitra en ple estiu, la qual cosa vol dir que no es tenen gaires ganes que es participi, sinó que hi hagi realment temps però a partir d'informació extensa i complerta sobre el que es vol fer, i escoltant de debò els sectors més directament afectats. Han sorgit moltes plataformes ciutadanes vinculades a moviments veïnals, que tenen un gran mèrit en la defensa d'aquest territori.

Els donaré un exemple escandalós. Hi va haver qui va voler escapar el Turó de l'Home. No sé si el coneixen, vostès. És una de les puntes del Montseny, el gran parc natural que tenim tots els *metropolitanites*, aquests 5 milions que vivim aquí amuntegats, una riquesa immensa que tenim. Abans hi havia una base militar. En una altra de les puntes hi havia un edifici del Fontserè, que és meravellós, d'arqueologia meteorològica, on vivia un meteoròleg quan no hi havia més que un camí per pujar els matxos amb càrrega per arribar-hi. Ah, doncs, mira, es pot tallar com qui amb un ganivet talla un pastís per fer-hi una plataforma d'observació meteorològica que era un restaurant. Això estava en marxa fins fa molt poc, i ningú garanteix que no pugui tornar-se a plantejar.

O, per què no?, asfaltar des del poble del Montseny fins a Sant Marçal, travessant la reserva de la biosfera, una de les zones més preservades del Montseny, damunt d'una pista on difícilment amb quatre per quatre hom pot passar, perquè hi hagi més circulació d'urbanites. Amb un massís que quan neva una mica ja s'hi arriben a amuntegar tants cotxes que han de fer tres carrils per pujar o bé a Collformic o per passar per la carretera que va de Sant Celoni a Viladrau, passant per Sant Marçal.

I va sorgir, de la mà de la plataforma Salvem el Montseny, l'oposició a aquests temes, amb els arguments que vostès vulguin, des de la protecció del parc fins a la Xarxa Natura 2000, o la reserva de la biosfera, i, de moment, hem aconseguit que se'ns digui, des de les màximes autoritats, que no es farà res com a mínim fins que acabi l'actual mandat municipal.

No podem anar una mica més enllà? Ja tenim el compromís dels actuals equips administratius, que vostès saben quins són. «No, no, fins que acabi l'actual mandat municipal no farem res.» Malgrat que l'actual alcalde del Montseny va començar el seu mandat dient que la seva prioritat era asfaltar la carretera Montseny - Sant Marçal. Estaria bé –i faig un parèntesi– que algun dia tinguéssim tots temps, tots vostès, per anar amb el síndic a visitar aquests indrets que els estic citant.

En segon lloc, posem els conflictes generats pels dèficits en la planificació i en la gestió de l'entorn natural. Prolifereixen conflictes ambientals que tenen l'origen en dèficits administratius en la planificació o en la gestió, sigui per manca de normes, sigui per una legislació antiquada, sigui perquè prevalen altres polítiques per sobre de les del medi natural.

Aquest matí encara tornava a entendre la reivindicació del parc agrari del Llobregat. Està aquí mateix. És un bé increïble, a 8 quilòmetres de la plaça Catalunya, i en comptes de preservar-lo sembla que encara pretenem anar-lo reduint. O podríem

parlar, per exemple, de per què encara no existeix –vella assignatura!– el parc natural de les muntanyes de Prades, que fos realment una realitat.

Parlem de conflictes generats per manca de control efectiu de la contaminació –i aquí perdonin que sigui pesat, i ho seré tant com pugui, espero que molt abans que desaparegui–: els purins. Catalunya té en moltes de les seves comarques el rètol «aigua no potable»; alguna, a totes les fonts. I com és que hem permès arribar fins a aquests extrems, de la compra de petits pagesos del percentatge que es pot abocar per part de grans empresaris que fan la seva riquesa amb la indústria dels porcs? Com és que hem permès que hi hagi milions –ja he perdut el compte– de porcs que sovint són..., que arriben aquí, són engreixats i tornen cap allà, però el que queda queda aquí, i no cal que ho citem, i que amenaça sobre el territori, i la catipén, perdonin l'expressió, que se sent ja quan passes determinats colls, arribant a determinades comarques, és evident?

Insistirem tant com calgui en allò que vàrem plantejar amb força en l'informe monogràfic que va fer el síndic sobre la contaminació provocada per purins de Catalunya, que vàrem començar a treballar amb el Departament d'Agricultura i que voldríem que es reprengués amb força passats tots els ets i uts del que pugui haver passat.

Com és la preocupació per la qualitat de l'aire o la contaminació en general, començant per tot el nostre entorn, però també altres zones, com el polígon petroquímic al Camp de Tarragona; o com és l'activitat minaire i extractiva a Catalunya. Saben vostès que en el Parc Natural de l'Alt Pirineu es volen fer extraccions d'un mineral molt valuós però que evidentment es pot extreure d'altres llocs, sense afectar a un parc declarat d'interès que encara no té desenvolupat el seu programa de protecció ambiental, qüestió *sine qua non* per permetre qualsevol activitat, i ja han començat a analitzar si els donen permisos per a l'extracció minaire avui? Com és possible?

I està passant a ambdós costats de la frontera del port de Salau. També em diran que passa a França. Sí. També hi ha l'amenaça sobre la banda francesa. A partir d'una empresa australiana que, camuflada amb una firma d'aquí, vol arribar a fer aquesta extracció. O el que vàrem plantejar també, des del síndic, del que eren els abocaments il·legals i incontrolats de pneumàtics en dinou municipis de la demarcació de Barcelona.

Situem un altre bloc amb els conflictes generats per la planificació o manca de planificació energètica, com és tota la problemàtica dels nous parcs eòlics a la Terra Alta o al Baix Camp, o com és el cas de la famosa MAT i la seva aturada encara a determinats trams; o com és, sens dubte, i ho estem parlant amb la comissió corresponent en aquest Parlament i vàrem presentar dos informes anteriors a aquest Parlament, el dissortat tema de la plataforma de gas anomenada Castor.

Hi han solucions per fer front a aquestes problemàtiques. Busquin el positiu d'aquests quatre negatius que els he posat en termes d'actuacions administratives. Segons la publicació elaborada pel Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible de la Generalitat de Catalunya, titulada *Equitat ambiental a Catalunya. Integració de les dimensions ambiental, territorial i social a la presa de decisions*, l'equitat ambiental, aquest terme, pretén aconseguir una distribució equitativa dels béns i els impactes ambientals. És el concepte de la justícia ambiental, de tornar a posar, com deia al principi i com diuen les jurisprudències de tribunals ben avançats, que el desenvolupament urbanístic i la implantació d'infraestructures en el territori ha d'estar justificat, per necessitats acreditades, de manera que no és possible aquest desenvolupament per crear-ne la necessitat. És al revés; no marquem el desenvolupament i aleshores diem que això és necessari. És totalment a l'inrevés. I això seria el que volíem posar de base: un combat ferm i clar per evitar aquesta agressió mediambiental.

Com s'ha dit a la conferència de Nacions Unides sobre habitatge i desenvolupament, únicament es pot urbanitzar el sòl necessari per satisfer necessitats que es justifiquin, no es poden articular raons econòmiques per justificar el desenvolupament urbanístic o el finançament d'infraestructures, i és imperatiu garantir la sostenibilitat del medi ambient promovent l'ús sostenible del territori i dels seus recursos.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic. Seria ara el torn dels diferents grups parlamentaris. Començaríem, com sempre, amb el Grup Parlamentari de Ciutadans, i tindria la paraula la diputada senyora Munia Fernández-Jordán.

Munia Fernández-Jordán Celorio

Gràcies, president. Bona tarda. «El aumento de los conflictos en materia ambiental y urbanística». No hay opción a réplica a este título. Creemos que es necesario un análisis de la conflictividad en este ámbito. Y la verdad es que hemos recibido este informe con ilusión y con muchas ganas, porque pensábamos que, por fin, se abordaba un tema que tiene que preocupar al síndic, y que no es otro que la inmensa judicialización de pleitos en el ámbito del urbanismo en toda Cataluña. No hay nada como que instituciones como la suya dejen negro sobre blanco las contradicciones o defectos del sistema.

A medida que hemos ido desgranando el informe, hemos visto, no obstante, que se trataba más bien de sobrevolar el tema de profundidad y sacar algunos temas bastante clásicos, pero no se entra en el día a día de los pueblos y ciudades de Cataluña y en la lucha en los tribunales de miles y miles de particulares con pleitos frente a las administraciones públicas en el ámbito del territorio y del urbanismo. Pero, bueno, vayamos a la materia del informe.

Se nos cita en primer término, como manera de abordar la situación, la Ley 8/2005, de protección, gestión y ordenación del paisaje, con todos sus loables objetivos. También se cita el objetivo 2030 de las Naciones Unidas, y también la Ley 16/2017, del cambio climático. Es decir, el marco de este informe es la conflictividad urbanística derivada de la materia ambiental. Hecho loable, nada que refutar, pero sinceramente pretendíamos o queríamos más. Creemos que la mayoría de la conflictividad urbanística que tenemos actualmente no se deriva de ello, ni muchísimo menos. Está claro que el Estatuto de autonomía, como no puede ser de otra manera, dada la fecha en la que fue aprobado, se hace eco de marcar como garantía del desarrollo urbanístico que este sea sostenible. Y, de hecho, legislativamente, también la Ley del suelo catalana lo recoge, puesto que es del año 2010. Los modelos de ocupación del suelo, mantiene la ley, deben atender a rehabilitación y renovación del suelo urbano, favoreciendo la cohesión social.

Se habla también de un modelo de territorio globalmente eficiente y, todo ello, en beneficio de las personas, unos niveles adecuados de calidad de vida, de preservación frente a riesgos naturales, tecnológicos... Para todo esto se mantiene en el informe que hay unos sistemas de participación más allá de la exposición pública de los proyectos, claro está, que es una medida claramente recogida en la ley, y que son los consejos asesores y el programa de participación ciudadana. Dos instrumentos sobre los que hay una cierta crítica, que compartimos, y que manifiesta que, bueno, que han de ser transparentes y que no se produzcan en periodo de vacaciones, como también ha recogido *in voce* el señor síndic.

Cierto, pero sobre toda esta basta materia seguro que se puede llegar más al fondo de la cuestión o investigar más. Se puede retratar que las administraciones públicas, respecto a muchos miles de procedimientos urbanísticos, dejan a los ciudadanos con manifiesta falta de información. Digamos que utilizan su *imperium* como Administración de una manera a menudo espuria. Desde este grupo nos atrevemos a decir que la verdadera casuística del tema no está solo en grandes informaciones

de proyectos impactantes, sino en casi todas las pequeñas y grandes actuaciones de los ayuntamientos y de la Generalitat, que gozan muchísimas veces, en muchísimas ocasiones, de una opacidad permitida en ocasiones por la ley, que no es digna de estos tiempos, además.

Nos referimos a informaciones y edictos aparecidos en diarios que nadie lee ya, en exposiciones públicas de planes que no tienen técnicos habilitados para traducir ese lenguaje a los ciudadanos, o cuando, debido a que un proyecto es llevado por varias administraciones, pongamos una diputación y un ayuntamiento, pues, a menudo el ciudadano se pierde y no sabe realmente dónde acudir a la exposición pública.

Fijándonos en el plano medioambiental, se cita como solución la alternativa cero. Efectivamente, es una opción que cuando de medio ambiente se trata, de bienes que realmente han de preservarse, nos parece del todo acertada. Las administraciones públicas deben implicarse en este punto y divulgar y potenciar esta posibilidad, con un mensaje de que la no intervención puede ser la opción por la que ganemos todos. Porque la preservación de un bosque, por ejemplo, o de un litoral, o de una playa, como comentaba el señor Ribó, o cualquier bien, que ayude a no invadir y preservar la naturaleza debe ser, ahora en pleno siglo XXI, prioritario.

Respecto a las diagnosis de los principales elementos e instrumentos administrativos causantes de la conflictividad territorial, pasa por los indicadores sociales y económicos, se hace un pequeño informe, mejorando todos los datos, a partir del 2016, cierto es. Veamos qué ocurre ahora. Si tenemos en cuenta que en estos primeros trimestres del año 2018 los procedimientos concursales en empresas han aumentado un 34 por ciento, el panorama puede que no sea muy halagüeño, pero bueno, seguiremos los datos con interés.

En relación a las cuestiones económicas, nos ha llamado la atención, ya que mientras las licitaciones en Administración local se han reducido un 24 por ciento, y las de la Generalitat un 36 por ciento, pues, las del Estado han aumentado un 47 por ciento.

Pero, yendo a los focos del conflicto, se dice que surgen de los instrumentos de planificación territorial y urbanística. Y esto es perfectamente lógico. Se manifiesta en el informe que al no tener vías de participación efectivas no se resuelve el modelo territorial y urbanístico. Y aquí sí que nos hemos parado, en esta afirmación, ¿no? Se ofrecen varios ejemplos, por todos conocidos; son muy mediáticos. Hablamos de BCN World, el Centro Direccional de Cerdanyola del Vallès... Se pone aquí énfasis en el tema de la siguiente manera. «En muchos de estos casos», cito textualmente, «las plataformas ciudadanas han recurrido a instancias judiciales, así que muy probablemente la Administración de la Generalitat no ha encontrado el encaje correcto de estos instrumentos de ordenación con la realidad social y las necesidades del territorio.»

La verdad es que nos ha parecido, en cierta manera, que hacer esta afirmación es como cerrar los ojos ante lo que han sido actuaciones de las administraciones sitas aquí en la comunidad. Si los temas llegan a los tribunales y hacen un recorrido, primero son admitidos..., hacen un recorrido en varias instancias, por ejemplo, el tema de Cerdanyola, que ya ha llegado al Tribunal Superior de Justicia de Catalunya y ya hay sentencia, y se condena a la Administración. Que la institución que usted dirige diga que no ha habido encaje..., bueno, realmente es que se trata de ilegalidades, señor Ribó, que se dan en ciertos casos por la Generalitat, por ejemplo, inventarse un parque forestal en Torre Negra, en el municipio de Sant Cugat –eso ha ocurrido–, han habido muchas sentencias del Tribunal Supremo al respecto, o también otros ejemplos pueden ser también el mismo Ayuntamiento de Sant Cugat, con supuestos como Can Matas, que ha supuesto un dineral para todos los ciudadanos de la ciudad, unos gastos de más de 8 millones de euros, por un plan urbanístico que estaba mal hecho desde un principio, ¿no?

Es decir, no se puede analizar el conflicto sin criticar que las administraciones públicas judicializan también en exceso, porque difieren la resolución de los conflictos. Y es que además se sabe que se enzarzan en pleitos con los particulares y siguen recurriendo, alimentando el círculo de la no resolución de los problemas. Porque a veces la Administración, y se puede ver prácticamente en todos los municipios de Cataluña, recurre sin opciones de victoria ninguna.

Cuestión aparte es que los conflictos surjan por déficits en la planificación y la gestión del entorno natural. Efectivamente, aquí hay que poner en valor los elevados índices de biodiversidad de Cataluña y, por supuesto, luchar porque es entorno natural no sea en absoluto infravalorado o atacado. Los recortes en este ámbito también los comenta. Es una verdadera lástima que esto haya ocurrido. Se habla de reducción de personal en los espacios naturales y falta de gestión de determinados hábitats. Es cierto, pero, bueno, las prioridades del Gobierno ya sabemos cuáles son y no parece que si no hay dinero para sanidad o para la dignificación de los empleados públicos vaya a haber para estos asuntos.

También se resalta que se dan conflictos por la falta de control efectivo de la contaminación y, estamos igual, bueno, parece que los presupuestos que hay para estos temas, pues, al final no funcionan. Con todo este marco, se dan como soluciones la equidad y la justicia ambiental, interesante concepto en sus tres vertientes, procedimental, geográfica y social, porque sin transparencia los individuos no saben qué pasa en su entorno y es interesante esta visión.

El tema de la justicia nos lleva a que ningún otro grupo de población ha de cargar con los impactos ambientales negativos, de ningún tipo. Y se plantean nuevas vías de diálogos, con espacios de confianza, diálogo a la libertad, e incluso se cita la llamada «justicia restaurativa». Interesantes conceptos. Finalmente, se cita la mediación ambiental como solución de muchos de los conflictos, que no decimos que no; cierto es que puede ayudar, que pilares como la transparencia y la implicación real de todos los agentes son esenciales. Pero no olvidemos el título del informe. Los conflictos en materia ambiental son de una importancia capital y entendemos que hay que monitorizarlos. Los urbanísticos son miles, un mal, podríamos llamar, endémico de la Administración local, y este informe no creemos que los aborde.

Los ciudadanos necesitarían un marco sobre el suelo y las actuaciones de las administraciones, con una mayor seguridad jurídica, con una muchísima más alta coordinación entre administraciones –creemos que hay que abordarlo–, y entender, por último, que la judicialización de los conflictos, para ganar tiempo por parte de las administraciones nunca es una política que beneficie a ningún pueblo, ciudad o región.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i tindria la paraula la senyora Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, president, síndic i tot l'equip que l'acompanyen. Podríem dir que l'actuació de les administracions públiques en general –en general, eh?– ha generat un augment de la conflictivitat territorial. Jo crec que aquesta seria una frase important, i ho ha fet a través de la seva planificació urbanística i territorial. I, per tant, és evident que inevitablement ocasionin afectacions en el medi ambient. Això és un fet. Hem de ser, de totes maneres, molt conscients que alguns processos sobre el paisatge han fet que algunes infraestructures, evidentment, es degradessin. I és per això que hauríem de ser, també, conscients que la Llei de protecció, gestió i ordenació del paisatge per a nosaltres hauria de ser un mirall a seguir, perquè això no es vagi repetint i succeeixi d'aquesta manera.

Perquè, com vostè ha dit, síndic –ha citat molts exemples, no cal que entrem en els exemples–, hi han autèntiques bestieses en el territori, podem trobar-hi autèntiques bestieses. I, per tant, no cal anar-les repetint.

Nosaltres creiem que s'ha de fer un canvi de pensament respecte al tema en general. Ja sabem que la crisi econòmica també va a parar significativament a alguns projectes que les administracions tenien sobre la taula. Però ara aquests projectes continuen tirant endavant, i, per tant, tenen una incidència paisatgística i urbanística evident.

Vostè feia referència a dos temes que, si m'ho permeten, els tornaré a posar sobre la taula, i és el tema..., un, dels purins, perquè precisament jo soc d'una comarca en què els purins són un problema immens, la comarca d'Osona. Podríem posar-hi també aquí les terres de Lleida. Jo diria que són els dos llocs on la problemàtica és més important. I també m'atreviria a dir..., perquè l'informe que es va fer sobre els purins del síndic estava bé, estava molt bé, però, m'atreviria a dir que ja no té solució. No podem regenerar el que han fet els purins, no ho podem regenerar, perquè en aquests moments hauríem de descartar que hi haguessin porcs enlloc d'aquestes comarques. Només per referència, a la comarca d'Osona a cada persona li toquen quatre porcs, només per tindre..., perquè es posin una miqueta al dia, eh?, per a cada persona, quatre porcs, del nombre de porcs que hi han allà. Una autèntica bestiesa.

Però també és una autèntica bestiesa en temes ambientals tot el tema de l'ozó troposfèric, la contaminació de l'ozó troposfèric i la contaminació ambiental, que sí que m'agradaria parar-hi atenció, perquè les infraestructures, precisament, han fet, per exemple, que a Osona tota la contaminació, arran de totes les infraestructures que s'han fet vagi a parar a la comarca d'Osona, i amb unes característiques ambientals molt peculiars a la comarca d'Osona, que són la boira que hi ha, tota aquesta contaminació es concentra en allà.

Per tant, no podem parlar de coses concretes, hem de parlar en general, per millorar en general i no només de Catalunya, sinó de tot arreu. Per tant, el nostre punt de mira creiem que ha de ser l'Agenda 2030 per al desenvolupament sostenible, disposar d'un marc internacional consensuat, perquè, si no hi és, malament. Perquè, si no, no es pot fer possible afrontar tots els problemes globals de la humanitat. També és important, evidentment, l'Agenda 2030 de Catalunya –és evident. Cadascun dels objectius del desenvolupament sostenible a Catalunya ha de ser important, però el compromís ha de ser global.

Tan important com el que comentava ara també és el tema del canvi climàtic, que, com deuen saber, té com a objectiu reduir les emissions de gasos d'efecte hivernacle, amb dues lleis que han de contribuir a l'assoliment d'una societat més sostenible. Els objectius a aconseguir són molt grans –molt grans– per fer aquesta reducció d'emissió de gasos d'efecte hivernacle. S'hauria de reduir el 40 per cent el 2030, el 65 per cent el 2040 i el 100 per cent el 2050, respecte a, evidentment, els valors que hi havia el 1990. Per tant, ens falta encara molta, molta feina per arribar a tot això.

Per què ho dic? Doncs, miri, perquè..., recordar que a Catalunya el 2016 les emissions de gasos d'efecte hivernacle van ser de 44,53 milions de tones de CO₂, equivalent respecte a l'any anterior. Va suposar un increment del 2,58 per cent corresponent a l'1,2 milions de tones de CO₂ equivalent. Per tant, no anem bé. No anem bé si el 2016 ja vam pujar. I el que estem dient i estem explicant de l'Agenda 2030 és que hi hagi aquesta reducció. I estan pujant.

En els projectes urbanístics i mediambientals de les administracions hem de garantir, també, la preservació i la sostenibilitat del territori, en tant que afecten els drets de les persones, com comentava bé el síndic, i també perquè són objecte de protecció de les futures generacions, no només de nosaltres. No podem pensar només en nosaltres, sinó en les generacions que vindran. I és evident –és evident– que les administracions no haurien de considerar el tràmit d'informació pública com

un acte administratiu al qual es veuen obligats perquè ho han de fer, no? L'hem de veure com la possibilitat que la ciutadania té per exercir els seus drets. Així doncs, l'Administració ha de ser molt més activa. Està clar que no ho estem fent bé. I dic que «no ho estem fent bé» perquè no ho està fent bé gairebé ningú. Jo crec que no ho fem bé, perquè no assegurem la informació, la màxima informació a la ciutadania. Jo crec que en aquest paper ens hem quedat a la prehistòria. Hi ha quantitat de gent que no se n'assabenta. Per tant, no estem donant la informació que sigui fàcil d'entendre. Sovint, fins i tot, es donen les informacions en època de vacances, quan la gent no està pendent.

Per tant, aquí hi ha un gran recorregut a fer i hem de millorar moltíssim. Hauria de ser una obligació, però que ja sortís, fer les reunions amb els veïns afectats en qualsevol cosa. Moltes vegades ni es fan. Per això és tan important que, de forma urgent i d'una vegada, hi hagi aquesta nova llei de territori. Penso que és important –em sembla que el síndic no ho ha comentat, ara, sí que surt en el seu informe, és evident–, però, perquè esdevingui el marc integral en matèria d'ordenació de territori, urbanisme i paisatge. Per tant, la necessitem.

I potser jo el que reclamaria ara és que el Govern hauria de conèixer que aquest tema no l'han portat bé. Simplement no s'ha portat bé. Perquè al 2013 va ser una prioritat del Govern i estem a finals del 2018 i la llei encara no està aprovada. Per tant, és evident que aquí hi hauria d'haver una mica, només una mica, d'autocrítica. Si al 2013 havia de ser una realitat, ara a finals del 18 encara no la tenim aprovada. Perquè, a més, les males praxis que es volien corregir amb la nova llei és evident que ara encara es van produint. Ja està.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem, i tindria la paraula la senyora Elisenda Alamany.

Elisenda Alamany Gutiérrez

Gràcies, molt bona tarda. Primer de tot, saludar el síndic, el senyor Rafael Ribó, així com també els seus col·laboradors i col·laboradores que avui ens acompanyen. L'informe que avui ens ocupa fa referència a quina ha estat l'evolució dels conflictes en matèria ambiental i urbanística a Catalunya a través d'un repàs de la legislació, les dades i les vies de solució a aquests conflictes.

A nosaltres, al meu grup parlamentari, doncs, ens agradaria, primer de tot, fer una pregunta. La pregunta que ens hauríem de fer entre tots i totes és que després de la crisi econòmica, si aquesta crisi econòmica va ser un túnel, què és el que ens espera quan sortim del túnel i si pensem que ens trobarem la mateixa realitat que quan vam entrar-hi. Si després del túnel pretenem fer el mateix que ja estàvem fent fa deu anys, doncs, segurament canviaran molt poques coses.

Quines coses haurien de canviar? Doncs, si volem començar a fer les coses diferents, sembla clar que hauríem de començar a contemplar el dret de les persones a gaudir d'un paisatge preservat, realment com un dret, no com un privilegi, tal com va ser recollit a l'informe del Parlament de l'any 2006 d'aquest mateix organisme.

És important no perdre de vista que és un dret, ja que moltes vegades abordem la preservació del medi ambient des d'altres punts de vista, i segurament oblidem aquesta vessant, la del paisatge, que posa en risc molts punts del nostre territori.

El paisatge, com diu l'informe, és un element central en la legislació de casa nostra. De fet, apareix a l'Estatut d'autonomia, que el reconeix com el bé objecte de protecció. I, en aquest sentit, i tal com destaca l'informe, per sort o per dissort, moltes vegades el fet que els espais naturals protegits a Catalunya cobreixin el 31,8 per cent és més gràcies a les conquestes de plataformes ecologistes i de moviments socials, veïnals, que no pas per les polítiques públiques que s'hagin fet des de la Generalitat. Per tant, pel que fa referència a les polítiques des del Govern, en ma-

tèria de conservació del medi natural, podríem parlar moltes vegades d'esfondrament i, en el millor dels casos, de desmantellament.

En els últims anys la inversió pública en la planificació i la gestió de l'entorn natural i en els espais naturals de protecció especial de Catalunya ha patit importants retallades, i el mateix informe destaca que el pressupost s'ha vist reduït a més de la meitat. Aquest fet no és una cosa que nosaltres denunciem, ho diu la Plataforma en defensa del patrimoni natural de Catalunya o l'associació de professionals Conservació.cat. L'informe diu que aquestes polítiques han continuat fins fa pocs mesos, però malauradament creiem que encara hem de dir que el model d'administració pública pel que fa referència al medi natural encara és burocratitzat, no sabem si per voluntat moltes vegades de deixar fora també la participació, disfuncional, descoordinat i està clar que no disposa dels recursos adients.

Exemples de lluita en posa uns quants, aquest informe. En destacaré alguns que posen de manifest que el paisatge s'ha erigit com a element central en lluites com, per exemple, la del canvi climàtic, que a Catalunya queda recollida a la Llei 16/2017, de l'1 d'agost. Aquí el problema va ser òbviament el de la impugnació, tal com diu l'informe, per part del Tribunal Constitucional, d'alguns dels seus preceptes. És veritat que després es va aixecar la suspensió d'alguns d'aquests preceptes, però n'hi ha un de molt sensible, que és la lluita contra el *fracking*, que dit sia de passada també va tenir, déu-n'hi-do, la resistència de les institucions a fer un pas contra la lluita del *fracking*, i ja no parlo del Govern de la Generalitat, sinó de molts ajuntaments, que va costar moltíssim que veiessin que aquesta era una lluita que s'havia de donar. Per tant, aquest precepte encara continua suspès, i, per tant, hem de continuar donant suport i formant part d'aquelles lluites a favor de la preservació del paisatge i contra el canvi climàtic.

Aquesta n'és una, però n'hi ha d'altres, perquè quan parlem de sobirania i ens omplim la boca de Catalunya i de parlar del país caldria explicar moltes vegades a qui venem també la sobirania del nostre país, i de què parlem quan parlem de Catalunya. És el cas, no?, de la línia també de molt alta tensió, que s'ha iniciat en trams com el que uneix les comarques empordaneses amb França, que, lluny de ser un projecte d'interès general i de construcció prioritària, per qüestions de planificació estratègica nacional, es desplega com un projecte a molt llarg termini que en tot cas respondria a interessos que van molt més enllà de l'àmbit nacional i que tard o d'hora poden acabar obviant els interessos i les reivindicacions locals.

Aquest és un cas, però n'hi ha d'altres. Personalment, vaig viure de prop el cas del gasoducte Midcat, no?, que també va trinxar part del Vallès. Aquest gasoducte, dit sigui de passada –no sé si algú sap si hi passa gas, per un gasoducte–, amb una canonada amb un diàmetre considerable, on no hi passa gas. Aquesta és la política que fins ara s'ha anat fent. Però no parlo, eh?, del Govern de la Generalitat. Parlo de molts ajuntaments. En el cas de Castellar del Vallès, per exemple, govern socialista. És a dir, no estem parlant de colors, estem parlant d'un paradigma, d'un model de país que comparteixen partits polítics amb diferents colors. Complicitat i opacitat de molts ajuntaments que han donat llum verda, mitjançant decrets d'alcaldia, a trams d'un gasoducte, com deia, per on ara no passa gas. Un cas de planificació estratègica que ha estat un fracàs, com deia, moltíssima opacitat, que no respon a necessitats estrictes del territori català, que passa per sobre dels interessos territorials i amb una desinformació brutal. En aquell cas, jo era regidora de l'oposició. No és que faltés participació, és que no hi havia informació. Per tant, hi ha una opacitat i una voluntat, moltes vegades, de tirar endavant projectes que són cabdals per al territori i que no compten i no volen comptar, tampoc, amb l'opinió de plataformes, veïns, als quals no s'informa. I, per sort, en aquest cas, la plataforma Resposta al Midcat va haver de suplir allò que l'Administració havia de fer en el seu moment, allò que era responsabilitat de l'Administració a l'hora de donar informació a la seva ciutadania, almenys per preguntar-li si ho volia o no ho volia.

Podria haver passat que la ciutadania volgués tirar endavant aquell projecte, però és que no va haver-hi tampoc ni la pregunta.

Per no parlar, com s'ha comentat, de Barcelona World, que no només diu molt de quin model territorial es vol imposar, sinó també, i crec que se n'ha parlat, d'economia sostenible, no? Doncs aquesta política que lliga territori amb economia, òbviament hi està estretament lligada, en el cas dels casinos –crec que s'ha comentat altres vegades– paga més un treballador públic pels seus impostos que no pas un casino. Per tant, a part de trinxar el territori, a part, una política econòmica que diu bastant poc de quin país volem construir, si és que és nou. Si no és nou i és el mateix de fa deu anys, llavors potser sí que ens podríem conformar amb això, però crec que aquesta no és la voluntat, almenys, penso, de la gran majoria de Catalunya.

Tal com remarca l'informe, malgrat la crisi econòmica i el consegüent aturament de tants i tants projectes urbanístics, la realitat és tossuda; i podríem dir que no han servit aquests deu anys per a un canvi de mentalitat i de paradigma. Tant de bo, però no, no hi som, aquí, de moment encara no hi som, perquè no es contempla ni tan sols l'alternativa zero, que és la de no construcció, ni tan sols es considera.

Per tant, la pregunta és què hem après, aquests darrers anys, què hem après aquesta última dècada. I la pregunta és la mateixa que fèiem al principi: pensem sortir del túnel tal com vam entrar-hi, encara que el paisatge, quan sortim del túnel, és completament diferent? Volem continuar fent el mateix, amb la mateixa benzina, amb el mateix pilot, el mateix cotxe, el mateix?

De moment encara hi ha exemples que ens diuen que sí, que no hi ha una voluntat de redreçament. Ho comentava també el síndic, però un exemple és la plataforma SOS Costa Brava, que posa de manifest la poca voluntat de posar remei a la pressió que rep el nostre litoral, i que, per part del nostre grup parlamentari, doncs, hem intentat, de la mà d'aquesta plataforma, posar a primera plana el *boom* immobiliari registrat en aquest punt de la geografia catalana.

L'informe fa algunes consideracions, sobretot les finals, amb què estem plenament d'acord, que és que cal un futur de Catalunya que passi per un desenvolupament sostenible i equilibri territorial, perquè, com dèiem, en els darrers anys, Catalunya ha canviat molt. Sobretot, i per acabar amb una nota positiva, el canvi de paradigma i mentalitat, si és que es vol, ha d'estar principalment abanderat per l'Administració, perquè el nostre paisatge necessita que sigui la combinació de desenvolupament sostenible, però també la participació de la nostra ciutadania, la que guii el procés de planificació urbanística. I això està a les nostres mans.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Li correspondria ara al Grup Parlamentari Republicà, i tindria a tal efecte la paraula la senyora Irene Fornós.

Irene Fornós Curto

Gràcies, president. Membres de la Mesa, saludar el síndic i a tot l'equip que l'acompanya que han ajudat a redactar i a confeccionar este informe.

Jo no voldria entrar tampoc ara a repetir-me en moltes coses que el mateix síndic ja mos ha explicat quan ha fet la presentació de l'informe. Hi ha moltes coses que la resta de membres de grups parlamentaris ja han anat explicant i que la majoria d'elles jo també comparteixo. L'informe està ple de molts d'exemples, de coses que segurament, perquè des de l'Administració no s'han gestionat bé, mos han acabat portant a este munt de conflictes, i segurament en podríem sumar molts més, cadascun dels que estem aquí, no? Parlem d'equilibri territorial, i segurament aquí també som molta gent que venim de zones diferents i cadascú tenim los nostres propis conflictes.

I, en tot cas, la meua aportació avui en esta comissió la voldria fer agafant-me una mica més al que podem fer com a Administració. Estaria molt bé, no?, que nos centréssim en alguns debats que aquí han sortit, de certes coses, no?, de temes mediambientals i així. Però jo crec que al cap i a la fi la finalitat d'este informe és apel·lar-nos una mica als representants polítics a veure què és lo que podem fer per a evitar-ho.

I el síndic parlava d'esta equitat mediambiental, esta justícia mediambiental. I jo em centraré una mica en lo que és l'equitat procedimental, que penso que és on acaba estant la raó de tot lo que acaba passant, i una mica també l'equitat territorial, una mica també penso que és per responsabilitat de tots i també potser de territori.

Crec que en lo tema dels procediments és segurament a on fallem, a on falla l'Administració, tant en àmbits municipals com pugués ser també en àmbits més de país. I el síndic abans ho comentava quan parlava de les avaluacions ambientals, per les quals s'han de passar certs procediments, que no ha de ser un procediment més, sinó que té un significat i que té una raó de ser. I en això jo volia entrar també una mica en lo que és lo tràmit d'informació pública, que la majoria d'estos projectes de què hem estat aquí parlant han de tindre. I que crec que els hauríem d'entendre i hauríem de treballar perquè no fossin simplement un procediment més pel qual cal passar per a fer via, sinó que s'hauria d'impulsar des de la mateixa Administració que vulga fer aquell projecte, el que realment hi hagi, i que és un dret dels ciutadans a poder dir la seua.

Però els ciutadans, este dret a poder dir la seua, lo podran tindre en lo moment que estiguen informats, que sàpiguen que està este tràmit obert. I, des d'aquí, jo crec que la finalitat també ha de ser que l'Administració ha de fer arribar esta informació, ja siga publicant-la, publicitant-la, o inclús convocant a tots los agents que acaben sent afectats, molts, segurament, los que després acaben fent totes estes plataformes que acaben sortint després, quan prèviament no s'han fet totes estes prèvies que estem comentant. Los tràmits d'informació pública haurien de ser més oberts, amb tota la informació. La gent hauria de poder participar, i, inclús, no només ja en los tràmits d'informació pública, sinó en les fases prèvies de quan se vol fer un projecte, que després acaben portant estes conseqüències.

Jo em voldria centrar, també una mica, en lo tema que havíem comentat abans, no?, de que no s'han de fer els tràmits de manera que sembla que es vulga amagar coses, informació a la ciutadania, no?, no fer-se en períodes de vacances. I crec que podria ficar un exemple del que també s'ha parlat aquí. Aquí també vull agrair, a més a més, este informe que també va fer de manera..., dedicat exclusivament al cas del Castor, pel qual també estem tenint aquí una comissió d'investigació aquí al Parlament. Perquè penso que, al cap i a la fi, acaba resumint una mica un resum de tot lo que estava explicant aquí l'informe del Síndic, esta falta de planificació, i és que el Castor va ser també un dels exemples que es va acabar publicant una nit del mes d'agost, amb la dificultat que això va produir. I que penso que estes coses, des de l'Administració, no les hauríem de permetre.

També voldria parlar una mica de l'equilibri territorial. I en això penso que també hauríem de ser una mica tots generosos, ja siga les persones que tenim responsabilitats polítiques com la mateixa ciutadania, no? A vegades, hi han conflictes que afecten a parts del territori i sembla que la resta del territori no van amb ells, i són molt difícils de gestionar. Jo voldria també ficar un altre exemple, que, a vegades –aquí se'n parlava–, l'equilibri territorial també recau en que no hauríem de veure una sobrecàrrega en determinats agents o en determinats sectors molt concrets, una càrrega mediambiental que suposi un perjudici a la societat.

I és per exemple..., per ficar un altre exemple, tenim lo tema de les nuclears. I crec que és un exemple que es pot ficar tant en l'àmbit estatal com català. A Espanya de nuclears n'hi han vuit, i d'estes vuit, quatre les tenim a Catalunya i si nos n'anem a

reduir-ho a nivell de país de Catalunya, estes quatre les tenim a les Terres de l'Ebre –tot i que són tres les que funcionen i una no. I això acaba creant estos conflictes territorials que després nos acabem trobant.

I després, doncs, bé, també voldria parlar i ficar aquí de manifest i agrair segurament la faena que han fet les plataformes socials que han acabat sorgint, potser moltes vegades perquè no se'ls ha cridat en estes fases prèvies que comentàvem. Abans també ho comentava la companya dels comuns. I segurament molts de nosaltres també hem format part d'estes plataformes que de tant en tant han tingut de sortir al carrer i ficar un crit d'alerta de tot lo que estava passant; i que moltes vegades han sigut les que han acabat, doncs, també corregint i parant estos *fallos* que ha tingut l'Administració.

Parlava també del banc agrari del Llobregat. Bé, les coses tampoc no les estem fent tan malament, penso que tots som responsables, que som conscients que si volem arribar en esta Catalunya sostenible, a aquesta Agenda 2030, hi hem de ficar eines. I, per exemple, penso que la Llei d'espais agraris, que també estem entrant aquí al Parlament, és un exemple per a protegir este medi, este entorn rural, este medi natural i protegir també lo que són los espais agraris, que tanta falta nos fan, al cap i a la fi, per a poder fer una Catalunya sostenible.

En tot cas, ja, per anar acabant, deixar la reflexió esta, que nos hem de ficar una mica tots les piles i que som la mateixa Administració que hem de facilitar tota la informació i comptar amb tots los agents. I, per altra banda, que la societat també ha d'estar mobilitzada i ha d'estar cridant quan faci falta per a dir-ho quan se fa malament. Exemples de conflictes territorials se n'han dit molts i se'n podrien dir molts més, i si l'any que ve hi torna a haure un altre informe esperem que no en siguin tants.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Fornós. Ara el darrer torn correspondria al Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i tindria la paraula el senyor Antoni Morral.

Antoni Morral i Berenguer

Gràcies, president. Molt bona tarda. Benvingut novament, síndic, i l'equip que us acompanya a aquesta sessió de la Comissió del Síndic.

En primer lloc, jo voldria subratllar el que d'alguna manera ja s'ha dit ara mateix, però que em sembla important, i que és valorar positivament l'alt grau creixent per part de la ciutadania de consciència davant del territori. És a dir, les plataformes ciutadanes en aquests moments són vigilants en bona part dels conflictes que d'alguna manera es produeixen al territori.

Aquest informe, síndic, és d'una duresa extrema davant de la gestió de l'Administració, i ben segur que ens convida a tots a fer una reflexió autocrítica per part de totes les organitzacions polítiques que estan al capdavant d'administracions locals, comarcals, provincials, del Govern de la Generalitat, fins i tot de l'Estat, és a dir..., i bona part de les reflexions d'aquest informe ben segur estan força fonamentades. Probablement, però, caldria també que fossin contrastades amb informacions del Govern, no? A molts d'aquests casos que apunten en aquest informe, doncs, probablement hi faltaria el contrapunt de conèixer l'opinió de la gestió dels qui estan al davant de cada un dels conflictes que apunten en el territori.

Dir que la gestió del territori és un espai de conflicte per naturalesa. És a dir, són molts els vectors que s'interaccionen, els d'habitatge i la pressió urbana, la pressió de les infraestructures, de l'activitat econòmica, de la necessitat de preservar el paisatge, de la necessitat de preservar els corredors biològics, de les infraestructures de transport energètic, de les mateixes infraestructures de generació energètica, les infraestructures de residus... És a dir, el territori és un bé escàs, és un bé que hem de gestionar amb una cura extrema, partint dels principis de la sostenibilitat territo-

rial, del respecte al paisatge, però també fer-lo compatible amb l'activitat humana. I això, òbviament, és..., per naturalesa la gestió d'això és conflictiva. Benvingut el conflicte, però –perquè aquest és el terreny de la política–, que exigeix alt grau de responsabilitat i de voluntat per gestionar de forma equilibrada i pensant no només en el present, sinó també en el futur.

He trobat a faltar, però, en aquest informe..., a alguns ens té ja molt ben acostumats, a fer propostes i suggeriments més concrets davant dels conflictes també concrets. Aquí, òbviament, la recepta és més genèrica, una recepta genèrica totalment compartida, eh?, i pel que es veu, doncs, segurament no fàcil de gestionar. És a dir, òbviament, més transparència, més transparència.

Aquí podríem..., no tots els casos són iguals, hi han conflictes que es fan amb molta transparència i n'hi ha altres que es fan amb nocturnitat i traïdoria, certament, en coneixem molts. Però no tots són iguals, per tant, aquesta seria una recepta molt genèrica: més transparència de cara, doncs a conèixer la informació concreta de cada un dels projectes que modifiquen o intervenen en el que és el territori.

Més participació –més participació– de tots els agents, amb la voluntat de buscar el punt de trobada, amb la voluntat de contrastar, diguem-ne, interessos legítims, també, per part de tots els vectors. Però la participació, el diàleg, la negociació i l'acord..., és del tot imprescindible gestionar-ho fonamentalment en temes tan transcendents com és la gestió del territori. I fet des d'una bona ordenació, una bona planificació del territori. Que probablement aquí..., anuncieu també en l'informe el fet que no es té en compte l'alternativa zero.

Home, és una afirmació molt contundent per fer-la de forma genèrica. Jo podria dir que –per una experiència en concret que he tingut–, en molts casos l'alternativa zero sí que es té en compte. És a dir, una crítica d'aquesta magnitud no es pot generalitzar. És a dir, l'alternativa zero s'ha de tenir present sempre, no?

El moment en què estem probablement sigui un moment que ens convidi a fer una reflexió sobre el conjunt del territori, del nostre país, que és un país petit, un territori complex, amb una pressió humana, turística, d'activitat econòmica importantíssima, i probablement sigui el moment de fer una reflexió genèrica sobre el model de país, respecte a la gestió del territori. Aquesta invitació probablement sigui aquesta institució la que convidaria que l'entomés. És a dir, obrir una reflexió a fons sobre el model de país que volem de cara no al present, sinó sobretot pensant en el futur i en els grans reptes que no només al nostre país, sinó a nivell global, ja hi ha, però incorporar-los també en el que és el model territorial que Catalunya necessita. Probablement aquest sigui un bon moment, perquè són molts elements de reflexió estratègica que seria convenient que abordéssim, en aquest sentit. I aquest informe jo crec que en bona part ens convida a això, a fer una autocrítica.

Jo convidaria també el síndic que contrastés tot el que és la informació de les queixes que li arriben del territori amb la gestió que des del Govern es fa sobre molts dels temes que s'apunten en aquest informe. I no hi vull entrar en concret, perquè penso que no cal, però que hi han alguns aspectes que crec que convidaria que es contrastessin amb la gestió de l'Administració, en concret; que probablement, doncs, arribaríem a la conclusió que aquesta crítica genèrica sobre la gestió dels processos, la gestió de l'Administració en els temes territorials, doncs, és diversa, en funció del projecte de què es tracti.

Certament, s'ha comentat, és un aspecte de legislar sobre el territori, és de gestió, però és fonamentalment de model, és de model. I, per tant, en el debat sobre el model, segurament s'hi contrasten també les diverses opcions legítimes, polítiques, i és rica, aquesta reflexió i aquest debat. I, per tant, crec que en seu parlamentària seria el lloc on seria bo que s'iniciés un debat en aquest sentit, perquè no ens poguéssim... Vejam, la gestió del territori té una inèrcia pròpia, degut, diguem-ne, a la gestió de la legislació vigent, de les pressions que hi han, i una aturada en la reflexió política,

en aquests moments, sobre el model de gestió del territori crec que seria avui a Catalunya necessari i important d'abordar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Havent exhaurit el torn dels grups parlamentaris, donaríem la paraula al senyor síndic.

El síndic de greuges

Gràcies, president. Jo, una mica sorprès pel ventall d'opinions que avui s'expressen en les posicions per part dels grups parlamentaris quant a la diversitat i el canvi de posicionaments, voldria deixar una cosa molt clara de vell antuvi: aquest informe es queda curt. Es queda curt, perquè és del mes de maig, i dissortadament han anat apareixent més coses després de l'informe, i es queda curt perquè al mes de maig segurament encara no vam saber copsar algunes dimensions del problema. Per tant, amb tot rigor i prudència, ho subratllo: aquest informe es queda curt.

I l'alternativa zero és..., vaja, tan necessària com l'aire que respirem, que tampoc sé si sempre té bones condicions. Perquè davant tenim cada vegada més pressions, i pressions de gent que té molt poder, i pressions de gent que sap que és molt diferent invertir un euro amb un compte bancari d'estalvis que invertir-lo amb una operació territorial, les que vostès vulguin, però poden començar a gratar i buscar-se xifres de quin benefici pot donar una operació territorial.

Ni que siguin perfectament legals. Potser són perfectament legals, però deixaran una petja que, havent passat per tots els permisos i per tots els informes, serà irreversible. I el cost serà molt superior per a l'interès general, no pel que primer retirarà aquest benefici. I com que això dit així sona estrafolari o demagògic, és tan realitat com que ara és la tarda. Els puc dir, menys pessimista que alguna de les intervencions, que sí que hi han catàstrofes al davant. Perquè no se sentin vostès interpellats: el que està succeint a les illes Balears en aquests moments; que ja quasi triplica el nombre de població a les èpoques més elevades, i hi han platges en què han aparegut tota mena d'aigües fecals i, com poden comprendre, la gent que ve d'altres latituds buscant el sol i buscant el Mediterrani, és la millor forma de fer-los fora. Fins i tot per aquesta raó tan senzilla d'egoisme del benefici més immediat. Les illes Balears estan absolutament fora de tot control, ja no d'alternativa zero, d'alternativa, fins i tot, de fer calerons a base de caixa, cobri, a final de temporada.

El mateix, com s'ha citat per part d'una diputada, dels purins a Catalunya. Potser sí que és irreversible, no ho sé. El Síndic va presentar un informe com a institució al departament, que es va comprometre a una sèrie de qüestions que seguirem després del parèntesi, per veure si s'apliquen. Però, és clar, hi han responsables. O sigui, no és que els purins surtin de terra: hi ha hagut una responsabilitat gravíssima de com s'ha pogut arribar a la situació en què estem. I no els lleigeixo les xifres de comarca per comarca, com la que la diputada ha citat, o en general com el Segrià, etcètera. Desborda el nombre d'habitants a Catalunya, el nombre de porcs que avui hi ha a Catalunya, no?

Això són realitats. Davant d'aquestes realitats, abans d'entrar a les responsabilitats que té cadascú, informacions sobre temes que han sortit. El Midcat, que és del 2012, el gasoducte Midcat, està parat. Té un pressupost de 470 milions d'euros. Hi ha una pressió per part d'alguns sectors de la Comissió Europea. Està en mans d'un comissionat que és ciutadà espanyol, el senyor Cañete; hi ha resistència per part de França, amb l'argument que qui traurà més beneficis serà Espanya que no pas França. És una derivació d'un projecte que jo no em cansaré de lloar, que va ser quan el senyor Duran Farrell va anar a Algèria, i quan ningú creia en això va anar a explorar les vies d'un gasoducte, que ara ja són dos, que arriben a la Península i que, òbviament, no depenen de les geopolítiques a escala internacional, com el que pot succeir en aquests moments a l'Alemanya federal, posem per cas. Està parat.

I jo no sabia respondre-li la pregunta que feia vostè. Per les informacions que podem deduir i la lluita dins de la comissió, no sembla que..., malgrat que s'anuncia que el tram Hostalric-Figueres es construirà aviat, sembla que, de moment, tot està molt aturat, i la pregunta l'hauríem de derivar immediatament a Enagás, a veure què ha de dir al respecte.

I una altra informació: jo soc el primer que coincidiria amb la diputada que deia que hem d'evitar tanta judicialització dels conflictes territorials. Jo hi afegiria: «Qualsevol conflicte polític no té solució judicial.» Això per què no ho posen aquí al mig, amb lletres daurades, que tothom s'ho cregui? No judicialitzem la política. És un gravíssim error. No solucionarem mai els conflictes polítics via judicial. Però és que el que vostè ha citat, de Torre Negra, comença quan un ajuntament, dins d'un marasme de planificació ambiental, com és l'àrea metropolitana... Vostès saben de quan és el pla metropolità que tenim encara vigent? Dels setanta, inicis dels setanta, i estem al 2018! Vivim a la vora de 5 milions i escaig d'habitants amb un pla que té..., bé, no és *añejo* ni reserva, ja deu estar absolutament passat!

Nosaltres hem hagut de parlar amb ajuntaments, per exemple, amb un conflicte tan fort com el de compensació de zones verdes. Que segur que els ha arribat, a alguns de vostès. Que es van adjudicar unes zones verdes i unes expropiacions, a partir d'aquesta política de zones verdes, no es van realitzar. Ara reclamen que es paguin les expropiacions. Com que ara s'ha desmembrat l'òrgan de gestió i de finançament, han quedat uns ajuntaments amb uns deutes immensos que legalment haurien de ser corresponsables. És una qüestió legal, però una autèntica barbaritat.

Jo aniria directament al que es pot fer aquí per ser més realistes. Evidentment, jo no els he llegit l'informe i hi ha coses que me les he saltades, òbviament, com la nova Llei del territori. Tant de bo no em recordés massa, la nova Llei del territori, al canal Segarra-Garrigues o –de la meua època de parlamentari– el sincrotró de Cerdanyola, al meu grup parlamentari, o ara, el que es parla constantment, de la targeta mobilitat, que ha de ser la solució *talismànica* –tant de bo, i me la crec, però quan arribi, eh?, i fa molts anys que ens diuen que arribarà–, per la mobilitat, etcètera.

Primer, el síndic a l'únic lloc que ha d'anar a retre comptes i a explicar-se com estem fent avui és al Parlament, davant de vostès. Se'm demana que contrastem amb el Govern. Ho fem diàriament. Estem enviant demandes d'informació quasi a diari, al Govern, i ens reunim d'una forma més que sovintejada. I ens coneixen per tots els racons de l'Administració en temàtiques com la que estem treballant. I realment devem ser una mica..., molt burxetes, i continuem sent-ho, perquè és evident que és on hem d'anar a buscar la informació.

El síndic mai farà servir, per fer una resolució, només la informació que li porti un grup parlamentari, o una entitat, o un moviment o un individu. Si ja no la veiem raonable, la retornem. Si la veiem raonable, demanarem la informació. I a qui la demanarem? A les administracions, sigui a l'ajuntament més petit, sigui a la Generalitat o al departament més potent. I, evidentment, amb territori, amb constant contacte amb el secretari, amb els directors generals i un llarguíssim etcètera, com hi ha darrere aquest mateix informe.

I, en aquest sentit, algú m'ha dit: «Concreti més.» Agafi la web del síndic i miri totes les resolucions. Són desenes, centenars, centenars i centenars de resolucions sobre temes concrets de territori, que estan en aquest informe. No les anava a posar totes aquí. I moltes de les coses que jo els he citat porten al darrere l'actuació d'ofici corresponent o les queixes que ens han presentat les plataformes socials, les quals torno a aplaudir aquí, perquè consti en acta. Estem salvant moltes coses de Catalunya gràcies a l'actuació de gent que no hi té cap interès, que no guanyarà un sol euro, al contrari, que està esmerçant esforços propis, organitzant-se i sortint a defensar això, i que després –joc democràtic– els pressionen a vostès, als diversos grups parlamentaris, per veure com això es pot vehicular als òrgans pertinents.

Diré quelcom que després, fins i tot, els meus col·laboradors em renyaran, perquè és políticament superincorrecte: malgrat això el síndic veu votacions en aquest òrgan, en aquest Parlament, que sembla que facin abstracció, fan equilibris, a vegades –«voto el punt 1, però el 2 no, el deixo per aquí»–, sense entrar de debò en el problema. A mi, a vegades, m'han pujat els colors a la cara veient votacions en aquest Parlament sobre temes territorials. Vol dir que les pressions també arriben aquí. I és lògic, eh?, això és democràcia. Però si vostès contrastessin de debò el problema on està, potser les votacions serien més clares, més fermes i més demanat a l'executiu, sigui al del Govern de la Generalitat, sigui, de vegades, als governs de les diputacions, sigui als governs municipals. També el síndic es fa un fart de fer recomanacions a determinats alcaldes, de dir: «Escolti'm, compleixi, i tingui en compte tot el factor d'equilibri territorial i mediambiental en la mesura de les seves competències.»

Que la nova Llei del territori fa falta? Seguríssim, i amb els criteris que s'han repetit aquí i que tenim en el mateix informe de com arribar a un gabinet de mediació i un llarg etcètera.

Ara bé, darrera reflexió –ah, és un prec que no hi és a l'informe, els hi faig a tots i a totes–: per què no converteixen aquest tema en un dels temes si no el tema número 1 de preocupació i de treball en aquesta institució?

No és que menystingui la Comissió del Síndic, potser seria una gran funció de la Comissió del Síndic saber traslladar un dictamen sobre això, el que vostès considerin oportú –no estic dient que sigui l'informe del Síndic ni molt menys, que no és l'únic informe sobre el tema, en tenen diversos...–, per què no aconsegueixen traslladar això a una preocupació global de la cambra i fer-ne de debò, durant un bon període, un instrument d'anàlisi i de decisions fermes per revertir una opinió, que jo no compartiré mai, com bon taure que soc, que no hi ha res a fer.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic. Ara seria el torn d'aquells grups que vulguin fer ús de la paraula. El Grup de Ciutadans és el primer. La senyora Munia Fernández és la seva veu.

Munia Fernández-Jordán Celorio

Gràcies. ¿No judicialitzar la política? Mire, señor Ribó, no puedo creer la afirmación que acaba usted de decir. Vamos a ver, tutela judicial efectiva, etcétera. Conoce bien la Constitución de 1978. El urbanismo es ley. ¿O me quiere decir que son decisiones políticas? No, tiene que estar sustentado en leyes, en normativa, en planes perfectamente legales.

Usted ha sacado el tema de Torre Negra. Si quiere le saco otro: se expropia un terreno por 100.000 euros. El Tribunal Supremo dice que ese terreno cuesta 1 millón de euros. ¿Le parece que es una cuestión política? Coste del proceso para todos los ciudadanos de esa ciudad: 7 millones de euros. Eso es lo que está pasando en Cataluña. ¿Y me quiere decir que eso es judicializar, como ha dicho, la política? No. Perdona, eso son individuos, ciudadanos libres que pueden ir perfectamente a los tribunales a buscar una tutela judicial efectiva, después de haber visto pisoteados sus derechos por las administraciones públicas. Así que, por favor, los eslóganes déjelos para sus entrevistas y otros sitios, no para el Parlamento de Cataluña.

Gracias.

El president

Gràcies, senyora diputada. Algun altre grup vol fer intervenció? M'assenyalen els diferents portaveus que opten per no fer-la, per tant, no sé si el senyor síndic vol fer alguna consideració..., brevíssima.

El síndic de greuges

Senyora diputada, Torre Negra ho ha tret vostè. Jo no he tret Torre Negra. Jo li he contestat, sobre Torre Negra, però vostè..., si no se'n recorda de la seva intervenció, l'hi recordo jo: vostè ha citat el cas Torre Negra. I li puc parlar, si vol, ara a fons sobre el cas Torre Negra, perquè el síndic va donar la raó als promotors, no a l'ajuntament, als promotors. Les fallades les havia comès l'ajuntament, però justament perquè vostè es basa en la llei, i el síndic quan ho va analitzar s'hi va basar, li va donar la raó.

Però, li afegiré més: l'urbanisme està regulat per llei, però les opcions, si farem això o farem això altre, en funció del marc legal, no està a la llei, les decideixen els polítics.

Gràcies, president.

El president

Queda dit, moltes gràcies. Per la comissió, i sense més afers, aixequem la sessió. Gràcies.

La sessió s'aixeca a un quart de cinc de la tarda i set minuts.